

Σταμάτης Κ. Σταμάτης

Το Ταχίον

Κωρυδαία

Εἰς μίαν σφαίρην

Παύρος
1901

091
ST
4.319

ΣΤΑΜΑΤΗ Κ. ΣΤΑΜΑΤΗ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1901

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΠΑΣΧΑ

091

ST

4319

ΣΤΑΜΑΤΗ Κ. ΣΤΑΜΑΤΗ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1901

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΠΑΣΧΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ ιδιοκτήτης οικίας-

ΝΙΚΟΣ φοιτητής.

ΑΜΑΛΙΑ

ΑΛΕΚΟΣ

ΠΑΥΛΑΚΗΣ

φίλοι του Νίκου-

ΚΩΣΤΑΣ ύπηρέτης.

Ἡ σκηνή σύγχρονος.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΠΡΑΞΙΣ ΜΟΝΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Δωμάτιον φοιτητοῦ. Κλίνη, ἀτακτος ἔτι, δεικνύουσα τὴν μόλις ἐγερσιν τοῦ κοιμωμένου. Γραφεῖον ἐφ' οὗ μικρά τις Βιβλιοθήκη, καθίσματα, ἀνάκλιτρον· ὁ Νίκος ἀτμηλήτως ἐνδεδυμένος ἐβρίσκεται κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κατασλήματος ἐξηπλωμένος ἐπ' αὐτοῦ).

ΝΙΚΟΣ (μόνος καὶ μονολογῶν). Οὐφ! ὕπνο ποῦς τὸν τράδηξα! (ἐγείρεται). "Ἄμ' βέβαια! ἔπειτα ἀπὸ τέτοιο γλέντι ποῦ ἐργασία! Ἄπὸ τῆ μιὰ μεριά γυναῖκες (ἀριθμεῖ ἐπὶ τῶν δακτύλων) κρασι, μπύρα, τραγοῦδι, κι' ἀπ' ἀπὸ τὴν ἄλλη (ἀριθμεῖ μορφάζων) Πανδέκται, Ποινικὸν Δίκαιον καὶ Οὐλπιανὸς καὶ Ἰουστινιανὸς ἔκμαν ἓνα κρᾶμα φύρδην μίγδην στὸ κεφάλι μου, ποῦ ἐμπερδεύθησαν ὄλα! Μὰ διασκέδασι στ' ἀλήθεια καὶ ἡ χθεσινή! Ἐχε ἔπειτα ὄρεξι καὶ γιὰ Πανεπιστήμιο νὰ μελετήσης! Ἐχω ἕξη μῆνες νὰ πιάσω βιβλίο! (πορεύεται εἰς τὴν Βιβλιοθήκην καὶ φυλλολογεῖ τὰ βιβλία) Κακόμοιρα! σᾶς ἐγκατέλειψα! (κτυπᾷ τὸ μέτωπόν του) βρὲ!!!... τ' εἶναι σήμερα; Πρώτη τοῦ μηνός! "ὦ! ὦ! καὶ τὸ νοῖκι; Θᾶρθη πάλιν ὁ κύρ Γιάννης γιὰ τὸ νοῖκι! τῶρα θὰ με ρημάξῃ! καθὼς τοῦ χρωστῶ καὶ δύο μη-

νάτικα. Καί νά εἶχα τοῦλάχιστον νά τοῦ πληρώσω τὰ
μισά! Ἄλλὰ ποῦ; (ἐρευνᾷ εἰς τήν τζέπην τοῦ παντα-
λονίου του καί τήν ἀνασύρει κενήν· ἐρευνᾷ τήν ἄλλην...
ἐπίσης· ἐρευνᾷ εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου του.....
ὄλα κενά τέλος εὐρίσκει εἰς τὸ γιλέκον του κερμάτια
τινα). Πῶ! πῶ! ἐτοῦτα μόνο; (μετρᾷ) δέκα....εἴκοσι....
τριανταπέντε λεπτά! Φεῦ τῷ τλήμονι! τί μοῦ ἔμεινε
ἀπό τὸ ἑκατοστάρικον ποῦ μ' ἔστειλε ἐδῶ· κι' ἓνα μῆνα
ὁ πατέρας μου! Σκοῦρα θὰ τὰ βρῶ ἀπό τὸν σπιτονοικο-
κύρη μου! Θαρρῶ... νά τος ἔρχεται! Δυστυχία μου!
(πρὸς τὸ κοινόν) Διπλωματία χρειάζεται..

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΝΙΚΟΣ. ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ

(Εἰσιέρχεται ὁ οἰκοδεσπότης κύρ-Γιάννης. Φέρει γεροντικόν-
σκοῦφον μὲ φουντα, ρόμπα, φουστανέλλα καὶ μπαστοῦνι ἐφ' οὗ
στηρίζεται. Κύπτει βαδίζων καὶ ὀμιλεῖ μὲ συρομένην φωνήν).

ΝΙΚΟΣ. (σπεύδων πρὸς αὐτόν). ὦ! ὦ! κύρ-Γιάν-
νη, καλημέρα! καλῶς τον! περάστε μέσα.

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Αἶ... παιδί μου...

ΝΙΚΟΣ. Καί πῶς εἶπτε κύρ Γιάννη;

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Καλὰ, εὐχαριστῶ. Ἦρθα παιδί
μου γιὰ τὸ νοῦκι...

ΝΙΚΟΣ (διακόπτων). Καὶ τί κάνετε σπῆτι; ὄλοι
καλά;

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἐέρεις, Νίκο μου, μοῦ χρωστᾶς,
παιδί μου, δύο μηνάτικα....

ΝΙΚΟΣ (ταχέως). Ἄ! ὄλοι καλὰ λοιπόν! Χαίρω
πολύ! καὶ τί νέα κύρ-Γιάννη; ξεῦρετε τίποτε; Ἔμαθα

ἔτι αἱ σχέσεις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσσίας εἶναι λέγον πολὺ τεταμέναι. . . .

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Ναι παιδί μου. Καὶ ξέρεις ἔχω ἀνάγκην σήμερα ἀπὸ λεπτά. . . .

ΝΙΚΟΣ. Χαίρω πολὺ ποῦ σὰς βλέπω λοιπὸν κύρ-Γιάννη.

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Μοῦ χρειάζονται. Ἔχω μεγάλην ἀνάγκην.

ΝΙΚΟΣ. (προσπαθῶν νὰ τὸν κολακεύσῃ). Κύρ-Γιάννη μου, ξέρεις. . . . .

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ (ἀνεγειρόμενος). Τί!!!. . . θ' ἀρχίσῃς πάλι τῆς ἀναβολῆς;

ΝΙΚΟΣ (ἀνεγειρόμενος ὡσαύτως). Μά. . . . . κύρ-Γιάννη. . . .

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ (ὀργίλως) Ἐτελείωσε! Θέλω τὰ λεφτά μου!

ΝΙΚΟΣ (ξηρότατα). Πολὺ καλὰ, κύριε Γιάννη. Περάστε μετὰ μίαν ὥραν νὰ λάβετε τὰ χρήματά σας, (τῶ στρέφει τὰ νῶτα).

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. (ὄπισθεν καθ' ὀλοκληρίαν τοῦ Νίκου, μὲ ταπεινὴν φωνὴν καὶ κύπτων περισσότερον). Μὲ συγχωρεῖς Νίκο μου παιδί μου, ἀλλὰ. . . . εἶχα ἀνάγκη. . . .

ΝΙΚΟΣ (στρέφον ἔτι πρὸς αὐτὸν τὰ νῶτα, καὶ χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ ἐλάχιστον τὴν κεφαλὴν περιφρονητικώτατα ἐνῶ στηρίζεται ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης του). Ἄρκει. Μετὰ μίαν ὥραν.

(Ὁ κύρ-Γιάννης ἐξαφανίζεται ὑποκλινόμενος).

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΝΙΚΟΣ (μόνος). Οὐφ κι' αὐτὸς ὁ γέρος! Λεφτά καὶ λεφτά! Τὸ αἰώνιον ζήτημα τοῦ παρᾶ! Μωρ' τ' εἶν' αὐτὸς ὁ παρᾶς! Δὲν ἔχω πεντάρα! (διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν). Κώστα! φέρε μ' ἓνα καφφέ! (ἐπανέρχεται). Καὶ τοῦδωκα καὶ ὑπόσχεσιν νὰ τοῦ τὰ πληρώσω σὲ μία ὥρα. (μιμεῖται τὴν φωνὴν τοῦ κύρ-Γιάννη), Νίκο μου... παιδί μου.... (μὲ τὴν φυσικὴν του φωνήν). Οὐφ! παλιόγερε! καὶ πῶς νὰ κάμω τώρα; νὰ μποροῦσα νὰ δανεισθῶ τοῦλάχιστον ἀπὸ κανένα; μὰ ποιὸς νὰ μοῦ δανείσῃ; Χρεωστῶ στὸν μπακάλη, στὸν ράφτη, στὸν παπουτσῆ, στὸν ζαχαροπλάστη, στὸν ἀμαξᾶ, σὲ χίλιους δυό! μήπως μετριοῦνται; Νὰ μποροῦσα κἂν νὰ ἐνεχυριάσω τίποτε! Ἄλλὰ τί; ἀπὸ δῶ μέσα δὲν ἐξουσιάζω τίποτε! τὸ δωμάτιον τὸ νοίκιασα ἐπιπλωμένο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βιβλία, ἀλλὰ τί νὰ μοῦ δώσουν γιὰ δαῦτα; Κακομοιριά μου! νὰ πωλοῦσα τίποτε ροῦχα τοῦλάχιστον! Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποῦ φορῶ κλέφτη δὲν φοβᾶμαι!. Καὶ τώρα τί νὰ κάμω! χρειάζομαι λεπτὰ! (χορναγάζει) Λεπτὰ! Χρήματα! Παρᾶ! Δίδω τὸ Βασίλειόν μου γιὰ λεπτὰ! (σιωπᾶ). Μόνον..... (μὲ χαμηλὴν φωνήν) . . . . μόνον ποῦ δὲν ἔχω βασίλειον! (κινεῖ τὴν κεφαλὴν ἀπελπιστικῶς).

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΝΙΚΟΣ. ΑΜΑΛΙΑ

(Εἰσέρχεται ἡ Ἄμαλία φίλη τοῦ Νίκου κομφότατα ἐνθουσιάζουσα. Ὁ Νίκος κάθεται.)

ΑΜΑΛΙΑ (χαριέντως). Καλημέρα σας.

ΝΙΚΟΣ (δυσθυμῶς). Καλῶς τὴν Ἄμαλία.

ΑΜΑΛΙΑ. Τί γίνεσαι Νίκο μου; Ποῦ εἶσαι ἀπὸ χθές;
ΝΙΚΟΣ (δυσθύμως). Τὴν κακὴ μου μέρα.

ΑΜΑΛΙΑ. Καλὲ τι ἔπαθες;

ΝΙΚΟΣ (ὡς ἄνω). Τί ἔπαθα! Χρωστάω ὀλοῦθε καὶ-
μένη Ἀμαλία καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω!

ΑΜΑΛΙΑ (ἀστείως). Καὶ γι' αὐτὸ σκάς; Σκάσε κα-
νόني εἰς ὄλους!.....

ΝΙΚΟΣ. Τί λὲς καὶ σύ;

ΑΜΑΛΙΑ. Καὶ τί γίνεσαι λοιπόν; Ἐγὼ τράβηξα
σήμερα ἓνα ὕπνο μονορροῦφι!

ΝΙΚΟΣ. Κι' ἐγὼ δὲν πῆγα πίσω!

ΑΜΑΛΙΑ. Τώρα πῆγαινα στὴ ράφτρα μου! Πέρα-
σα ἀπ' ἐδῶ καὶ εἶπα μέσα μου. «Ἄς πάγω νὰ ᾿δῶ τί
γίνεται κι' ὁ καυμένος ὁ Νίκος!»

ΝΙΚΟΣ. (ὕποκλινόμενος διὰ τὸ ἀστεῖον καὶ ἀπα-
ζόμενος τὴν χεῖρα τῆς Ἀμαλίας). Ἡ καλωσύνη σας,
κυρία Ἀμαλία!

ΑΜΑΛΙΑ. (ὕποκλινομένη ὡσαύτως). Κύριε Νίκο!
(ἀναλαμβάνουσα τὸ ἤθος τῆς). Κι' εἶσαι σκασμένος
γιατὶ χρωστᾶς; Δὲν ντρέπεσαι καυμένη Νίκο!

ΝΙΚΟΣ. Δὲν μὲ μουτζώνεις καυμένη Ἀμαλία!

ΑΜΑΛΙΑ (πλησιάζουσα τὴν βιβλιοθήκην). Καὶ τί;
μελετᾶς ἐδῶ; (λαμβάνουσα ἐν βιβλίον). Νά!... περὶ
πτωχεύσεως! (ἀναγιγνώσκει). «Ὅφείλει ὁ μέλλων νὰ
πτωχεύσῃ ν' ἀναγγεῖλη τοῦτο ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὴν
δικαιοσύνην». (κλείει τὸ βιβλίον καὶ ἀποτεινομένη πρὸς
τὸν Νίκο). Ναι! γιὰ σένα εἶναι ποῦ χρωστᾶς! Ἐκεῖνος
ποῦ πτωχεύει τὸν πηγαίνουν στὴ φυλακὴ, τὸ δικαστή-
ριο καὶ τὸν καταδικάζουν ἔπειτα εἰς θάνατον! δὲν εἶν'
ἔτσι; Νὰ ποῦ ξέρω γὼ τὰ Νομικά!.

ΝΙΚΟΣ (γελῶν ἀπλῆτως). Ὁραῖος δικηγόρος θὰ γίνουσουν καὺμένη Ἀμαλία! Κι' ἀπὸ μένα καλότερα! Αἶ! μ' ἔκαμεν καὶ γέλασα!

ΑΜΑΔΙΑ. Ναί! μάτια μου! λίγο σοῦ πέφτει! (διορθώνει τὸν πῖλον τῆς πρὸ τοῦ καθρέπτου). Αἶ! Νίκο! φεύγω! πάω στὴ ράφτρα μου νὰ προβάρω τὸ καινούργιο μου φόρεμα καὶ νὰ σὲ δοῦμε λιγάκι κι' ἔπειτα. (ἐξέρχεται πηδῶσα).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΝΙΚΟΣ (μόνος). Οὐφ! τρέλλα μὲ τὴν ἐκὼ! (προχωρεῖ πρὸς τὴν βιβλιοθήκην του). Νὰ μελετήσω ἢ νὰ μὴ μελετήσω; (σκέπτεται ἐπ' ὀλίγον). Καλλίτερα νὰ πάγω στὸ Πανεπιστήριον! Βέβαια! (προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν). Κώστα! ἀκόμη ὁ καφές μου;!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΝΙΚΟΣ, ΚΩΣΤΑΣ, ΑΛΕΚΟΣ, ΠΑΥΛΑΚΗΣ.

(Εισέρχεται Κώστας ὁ ὑπηρετῆς τοῦ Νίκου μὲ δισκὸν ἐφ' οὗ καφές).

ΚΩΣΤΑΣ. Νὰ, ἀφέντη! Ἔφτασα!

ΝΙΚΟΣ. Γιατὶ ἄρρητες ἔτσι; (πίνει τὸν καφέ).

ΚΩΣΤΑΣ. Αἶ! μὰ τώρα τὸν ἔφκιασα κάτω!

(Εισβάλλουν εἰς τὸ δωμάτιον Ἀλέκος καὶ ὁ Παυλάκης).

ΑΛΕΚΟΣ-ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Καλημέρα Νίκο!

ΝΙΚΟΣ (πρὸς τὸ κοινόν). Εἶναι γραμμένον ὅτι δὲν θὰ μελετήσω σήμερα! εἶναι ἡμέρα ὑποδοχῆς. (πρὸς αὐτούς). Καλῶς τους. (Φεύγει ὁ Κώστας μετὰ τοῦ δίσκου).

ΑΛΕΚΟΣ. Καί τι μᾶς γίνεσαι Νίκο! σέ χάσαμε ἀπό-
χθές τὸ βράδυ ἀδελφέ!

ΝΙΚΟΣ (προσφέρων καθίσματα). Βρὲ δὲν μ' ἀφή-
νετε νὰ κουρεύωμαι!

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Τί ἔπαθες πάλι;

ΝΙΚΟΣ. Τί ἔπαθα!!!... (πλησιάζων αὐτῷ καὶ δια-
θρηνώδους φωνῆς: Χρέη! χρέη! Παυλάκη μου, χρέη!!
Χρεωστῶ εἰς πολλοὺς καὶ διαφόρους, πολλὰ καὶ διάφο-
ρα χρέη, γενικὴ τῶν χρεῶν καὶ κατατυρανοῦμαι ἀπὸ
πολλοὺς καὶ διαφόρους δανειστάς, ἀπὸ χρέηστας γε-
νικῆ τῶν χρήστων καὶ εἶναι καὶ ἀπὸ τὰ ἐξαιρούμενα!

ΑΛΕΚΟΣ. (εἰρωνικῶς). Ξεύρεις, βλέπω, καὶ γραμ-
ματικῆ. Μπράβο σου! ἐγὼ σέ συμβουλεύω νὰ δώσης
καλλίτερα ἐξετάσεις εἰς τὴν φιλολογοίαν, ἀφοῦ τὰ ξέρης.
ἔτσι! στὰ δάκτυλα!

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Ἄπ' ὄξω κι' ἀνακατοτά!

ΝΙΚΟΣ (δυσθύμως). Ὅταν ἐνδιαφέρωμαι βέβαια!

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Ὡστε χρεωστεῖς;

ΝΙΚΟΣ. Ἄμ!!!... Χρεωστῶ καὶ δὲν ξέρω πῶς νὰ
πληρώσω. Ὁ σημερινὸς προϋπολογισμὸς συντίθεται ὡς
ἑξῆς: Ἔσοδα: μηδέν. Ἐξοδα: ἀναρίθμητα. Ἐκ τούτου
ἔπεται ὅτι ἔχω περισσότερα ἐξοδα ἢ ἔσοδα καὶ γαι-
consequent ὅτι θὰ χρεωκοπήσω ἀκριβῶς ὅπως μοῦ
ἔλεγε πρὸ ὀλίγου καὶ ἡ Ἄμαλία!

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Ναί! μὴ χρεωκοπήσης! Σὰν ν' ἄσαι
ἔμπορος!

ΝΙΚΟΣ. Τί τὰ θέλεις τελοσπάντων ἀφοῦ χρεωστῶ!
ἔχεις κανένα τρόπον νὰ μὲ γλυτώσης ἀπὸ τὰ χρέη;
καὶ πρὸ παντὸς χρεωστῶ δύο μηνιᾶτικα στὸν σπιτονοί-

κοκύρην μου και δὲν ἔχω πεντάρα και ἔρχεται εἰς ἓνα τέταρτον νὰ τὰ ζητήσῃ!!...

ΟΙ ΔΥΟ. Χμ!

ΝΙΚΟΣ. Νὰ εἶχα τοῦλάχιστον τὴν τύχη νὰ μούπερτε κανένα λαχειο!

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Καὶ δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς και νὰ τοῦ τὰ χρωστᾷς;

ΝΙΚΟΣ. Ποῦ μ' ἀφήνει! Αὐτὸς στέκεται ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα και μὲ παραφυλάει, τὴν ξέρει τὴν ἀπενταρτία μου ἔννοια σου! "εἶλα νὰ σὲ χαρῶ Παυλάκη μου, Παύλαρέ μου, εὔρέ μου κανέναν τρόπον.

ΑΛΕΚΟΣ (τύπτων τὸ μέτωπον). Γιὰ στάσου εἶπες λαχειον πρὸ ὀλίγου! Νὰ σοῦπερτε κανένα λαχειο...

ΝΙΚΟΣ (εἰρωνικῶς). Μὰ τότε βέβαια δὲν θὰ εἶχα ἀνάγκην νὰ ζητήσω τὴν συμβουλήν σας!

ΑΛΕΚΟΣ. Αἱ! ἀφοῦ δὲν σοῦ πέφτει, δὲν κάνεις ὅτι...

ΝΙΚΟΣ-ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Τί;

ΑΛΕΚΟΣ. . . . ὅτι σοῦ ἔπεσε!

ΝΙΚΟΣ (ἐγειρόμενος). "Οτι μοῦ ἔπεσε!

ΑΛΕΚΟΣ. Βέβαια! Θὰ σ' ἀφήσῃ γιὰ κάμποσο ἡσυχον, μὲ τὴν ιδέαν ὅτι θὰ τὸν πληρώσῃς . . . . ὕστερα τὸ σκάς ἀλλὰ γαλλικὰ και μεταβάλλεσαι εἰς Τρεχαγυρεούπουλον! . . . Ποιὰ πράγματα εἶναι δικά σου ἐδῶ;

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Καλὴ ιδέα!

ΝΙΚΟΣ. "Α! ἐκατάλαβα! Μπράβο Ἀλέκο μου!

ΑΛΕΚΟΣ. Τί πράγματα εἶναι ἰδικά σου ἐδῶ;

ΝΙΚΟΣ. Τὰ βιβλία μου και αὐτὴ ἡ βελίτζα ποῦ εἶχε κάτι ἄλλων πράγματα μέσα μὰ τώρα εἶναι ἀδειανή. . . ἀδειασε κι' αὐτὴ καθὼς ἡ τσέπη μου . . .

ΑΛΕΚΟΣ. Αϊ! αὐτὰ μετακομίζονται εὐκολα! Στὸ δικό μου τὸ δωμάτιο ἀπέναντι εἶν' ἓνα περίφημο γιὰ σένα . . . ἄκουσέ με . . . ἔλα 'κεῖ

ΝΙΚΟΣ. Καὶ πότε νὰ φύγω;

ΑΛΕΚΟΣ. Σὲ πειράζει καὶ σήμερα ἀκόμη;

ΝΙΚΟΣ. Καθόλου. Εἶν' εὐκολον.

ΑΛΕΚΟΣ. Τότε λοιπόν. . . .

ΝΙΚΟΣ. Σιγώτερα. Νάτος.

(Ἐμφανίζεται ὁ κύρ-Γιάννης εἰς τὴν θύραν).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ. ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Χαίρετε Κύριοι.

ΟΔΟΙ ΟΜΟΥ. Καλῶς τον.

ΝΙΚΟΣ. Ποῦ νὰ ξεύρης κύρ-Γιάννη, μούπεσε τὸ λαχεῖο!

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. (ἀνοίγων μεγάλως ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τοὺς ὀφθαλμούς του). Σαῦπεσε τὸ λαχεῖον!

ΝΙΚΟΣ. Ναι, τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας. Ὡστε ποῦ λές, ἐπλουτίσαμε κύρ-Γιάννη. Τώρα ἀνάπαυσι, ζεῦ-κι, ρεπέζο, γλέντι καὶ πάει λέωντας. . . .

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Μπράβο, Νίκο μου, μπράβο! νὰ, ποῦγινες καὶ πλούσιος παιδί μου. Οἰκονομία τώρα, οἰκονομία.

ΝΙΚΟΣ. (εἰρωνικῶς). Μὴ σὲ μέλλει, ἀπὸ οἰκονομία ἄλλο τίποτε, (πρὸς τοὺς φίλους του) καὶ ἀναγκαστικὴ μάλιστα!

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Ὡστε τώρα . . . ἐκεῖνα τὰ λεπτά-κια ποῦ μοῦ χρεωστεῖς. . . .

ΝΙΚΟΣ. Μή σέ μέλει κύρ-Γιάννη μου, μή σέ νοιάζει καθόλου γιά αὐτά.

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἄμ' ἤμουν βέβαιος ἔτι θά μοῦ τᾶδινες! ἀκόμα καί περισσότερα. . . .

ΝΙΚΟΣ. (προπέμπων αὐτόν). Μόλις τὰ παραλάβω καί θά ἔλθω ἀμέσως νά σᾶς τὰ πληρώσω. . . .

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ (ἐξερχόμενος). Εὐχαριστῶ. Εὐχαριστῶ. Καλή προκοπή Νίκο μου, καλή προκοπή.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

(Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ κύρ-Γιάννη)

ΝΙΚΟΣ. Αἴ! νά! αὐτὸς εἶναι ὁ σπητονοικοκύρης μου, τὸν εἶδατε! Καλὰ τὰ καταφέραμε ὅμως πρὸς τὸ παρόν.

ΑΛΕΚΟΣ. Καί τώρα δὲν πηγαίνομε ἔως ἔξω;

ΝΙΚΟΣ. Καί τὴν μετακόμισιν;

ΑΛΕΚΟΣ. Ἀργότερα· ἔχομε καιρὸ ὡς τὸ βράδυ.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Καί γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια σταθῆτε. (γράφει ἓνα γράμμα τὸ ἀναγινώσκει σιγὰ εἰς τοὺς ἄλλους γελῶντας).

ΑΛΕΚΟΣ (καγχάζων). Ἔξοχον!

ΝΙΚΟΣ (ὡς ὁ ἄνω) Θαυμάσιον!

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Ἄς τὸ ἀφήσωμε ἐδῶ χάμω. (Τὸ ρίπτει χαμαί, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς, καταφανέστατον).

ΑΛΕΚΟΣ. Παῖμε τώρα. Καλὰ εἶν' αὐτοῦ.

(Ἐξέρχονται κατὰ σειρὰν, τελευταῖος ὁ Νίκος).

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

(Ἡ Σκηνὴ ἐπ' ὀλίγον κενὴ μένει. Καὶ εἰσέρχεται μετ' ὀλίγον ἀκροποδητὴ ὁ σπητονοικοκύρης κύρ-Γιάννης. Πρῶτον ἐκβάλλει διὰ τοῦ ἀνοίγματος μόνον τὴν κεφαλὴν).

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἔ; κανεῖς; (εἰσέρχεται ὄλος καὶ ξύνει τὴν κεφαλὴν του ὑποβλέπων τὸ κοινὸν ὡσεὶ συμβουλευόμενος αὐτό). Νὰ μ' ἐγέλασαν; ἢ νὰ μὴ μ' ἐγέλασαν; Τὶ νὰ πῶ, Θεέ μου μ' αὐτὸ τὸ παλιό-παιδο! Ἀπὸ τῆ μιὰ μεριὰ ποῦθε τοῦπεσε τὸ λαχειο; Αὐτὸς δὲν ἔχει οὔτε τὸν ἀριθμὸν ν' ἀγοράσῃ! ἀπὸ τὴν ἄλλη, μπορεῖ νὰ μὲ κοροιδέψῃ ἔτσι; δὲν τὸ πιστεύω! τώρα εἶναι ποῦ διστάζω γιὰ τὴν ἀπόφασιν ποῦ πρέπει νὰ πάρω. . . . (Αἶφνης παρατηρεῖ τὴν χαμαὶ ἐροισμένην ἐπιστολὴν ἣν ἔγραψεν ὁ Παῦλος). Μπα! τ' εἶν' τοῦτο; ἀνοιχτὸ καὶ διαδασμένον γράμμα! (ἀναγινώσκει) «Πρὸς τὸν Κύριον, Κύριον Νίκον καὶ τὰ λοιπὰ, φοιτητὴν τῶν Νομικῶν, ἐνταῦθα. Τί νὰ λέῃ; ἄς τὸ διαβάσουμε! «Ἀξιότιμε κύριε! Σᾶς ἀναγγέλλομεν μετὰ πάσης χαρᾶς ὅτι ἐν τῇ χθὲς γενομένη κληρώσει τοῦ ὑφ' ἡμᾶς λαχείου, ὁ πρῶτος λαχνὸς ἦτον ὁ ὑμέτερος, ὡς ἐπληροφορήθημεν. Ὅθεν καλεῖσθε ἵνα διέλθητε ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἐταιρείας ἵνα παραλάβητε τὰ χρήματά σας. Ἐκ τοῦ γραφείου».

(Μόλις τελειώνει τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐμφανίζεται ἡ κεφαλὴ τοῦ Νίκου εἰς τὴν θύραν, ἐπισκοπεῖ διὰ ταχέος βλέμματος τὰ πάντα, καὶ ἐξαφανίζεται χωρὶς ὁ κύρ-Γιάννης νὰ ἐνοήσῃ τι).

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἄ! μπράβο! (ρίπτει τὸ γράμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης) μπράβο! γράμμα νὰ πάῃ νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματά του! ὥστε ἔλεγε ἀλήθεια τὸ χρυσό μου τὸ παιδί τοῦπεσε στ' ἀλήθεια τὸ λαχειο! Αἱ! σώθηκαν πειὰ τὰ ψεύματα! Ἐτελείωσε. Θὰ μὲ πληρώσῃ τελοσπάντων. Κι' ἐγὼ ποῦρχόμουν νὰ τοῦ τὰ ζητήσω!

Δὲν πρέπει τώρα νὰ τοῦ λέγω δόξμουτα! Μὲ ἡσυχίαν
θὰ μὲ πληρώσῃ καλλίτερον καὶ μπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ
καὶ περισσότερα! Τὶ χαρὰ μου! (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Ι΄.

(Ἡ Σκηνὴ μένει ἐπὶ βραχὺ κενή εἰτα ἐμφανίζεται ἀκροποδητὴ
βαίνων ὁ Νίκος. Μὴ βλέπων δὲ οὐδὲνα εἰσέρχεται μὲ θάρρος).

ΝΙΚΟΣ. Ἄ! ἔφυγε! τὸ διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα!
Ἄϊντε, κοροϊδία! καὶ τώρα ὅσον τὸ ταχύτερον ὡς φεύ-
γωμε! (πρὸς τὴν θύραν) Κώστα!!! (ἐμφανίζεται μὲ
ποδῶν ὁ Κώστας).

ΚΩΣΤΑΣ. Παρῶν ἀφεντικό!

ΝΙΚΟΣ (σιγὰ) Κώστα!

ΚΩΣΤΑΣ (πλησιάζων). Ἄκούω ἀφέντη.

ΝΙΚΟΣ (ὀργίλως). Μὴ φωνάζεις ἔτσι βρέ!

ΚΩΣΤΑΣ. Μὰ πῶς θέλετε νὰ μιλάω;

ΝΙΚΟΣ. Βρὲ σιγὰ! μὴ μᾶς ἀκούσῃ κανεὶς!

ΚΩΣΤΑΣ. Ἄ! μὴ φωνάζετε καὶ σεῖς! Ἄκούω.

ΝΙΚΟΣ (τῶ δεικνύει τὰ βιβλία). Νὰ πάρῃς ἐκεῖνα
ἐκεῖ τὰ βιβλία! καὶ νὰ τὰ ρίξῃς ἐκεῖ στὴ βαλίτσα.

ΚΩΣΤΑΣ (ἐκπληκτος). Γιατί; Ἄφεντικό, δὲν θὰ
διαβάσετε ἄλλο;

ΝΙΚΟΣ. Καὶ νὰ κυττάξῃς ὅτι ἄλλο πρᾶγμα εἶναι
δικό μου καὶ νὰ τὸ θάλλῃς στὴ βαλίτσα... καὶ νὰ τὴν
κλειδώσῃς.

ΚΩΣΤΑΣ. Ἄ! φεύγετε ἀφεντικό!

ΝΙΚΟΣ. Ἄκουσε! καὶ γλήγορα νὰ σὲ δῶ.

ΚΩΣΤΑΣ. Θὰ φύγετε λοιπόν;

ΝΙΚΟΣ (ξηρῶς). Δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Λοιπὸν! ἀρχη-
σες ἢ ἀκόμη;

ΚΩΣΤΑΣ. Μὰ ποῦ θὰ πᾶτε ἀφεντικό; Μπᾶς στὴ
πατρίδα σας;

ΝΙΚΟΣ (ἐξαγριούμενος). Κώστα, μὴν πῆς ἄλλη
λέξι γιατί θὰ σπάσω αὐτὴ τὴν καρτέλα στὸ κεφάλι σου.
(ἐγείρει ἀπειλητικῶς τὸ κἀνθισμα).

ΚΩΣΤΑΣ (ὀπισθοχωρῶν ἐντρομος). Φθάνει, φθάνει.
ἀφεντικό! Δὲν λέω ἄλλη λέξι... (ἐπιδίδεται εἰς τὴν
ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς. Ὁ Νίκος βολτάρει κατὰ μῆκος
καὶ κατὰ πλάτος τῆς αἰθούσης).

ΝΙΚΟΣ. Ἄ! στάσου νὰ τοῦ γράψωμε καὶ τὸ ἀπο-
χαιρετιστήριον! (Γράφει ἐπ' ὀλίγον).

ΚΩΣΤΑΣ (μετ' ὀλίγον ἀνεγειρόμενος). Ἐτελείωσα
ἀφέντη.

ΝΙΚΟΣ (ἐγειρόμενος). Κι' ἐγώ.

ΚΩΣΤΑΣ. Καὶ τώρα τί νὰ κάμω;

ΝΙΚΟΣ. Ἐέρεις τὸ σπῆτι τοῦ φίλου μου τοῦ Ἀλέκου;

ΚΩΣΤΑΣ. Μάλιστα.

ΝΙΚΟΣ. Αἴ! πήγαινε ἐκεῖ τὴ βαλίτσα καὶ ἐκεῖνος
θὰ σοῦ πῆ ποῦ νὰ τὴν πᾶς. Θὰ σοῦ δείξῃ ἓνα δωμάτιο
καὶ ἐκεῖ νὰ τὴν ἀφήσῃς μετ' ὄνομά μου..... Νενόηχας;

ΚΩΣΤΑΣ (ἀπορῶν). Πῶς τὸ εἶπες;

ΝΙΚΟΣ. (μειδιῶν). Κομπρενεβού;

ΚΩΣΤΑΣ (γελῶν). Ἄ! σπιτίγκλις ἀφέντη;

ΝΙΚΟΣ. Κρεμανταλᾶ! (ἀναλαμβάνων τὸ σοβαρὸν
του). Λοιπὸν γρήγορα ἐκεῖ ποῦ σοῦ εἶπα. Ὑστερα νὰ
γυρίσῃς ἐδῶ καὶ νὰ δώσῃς στὸν κύρ. Γιάννη αὐτὸ τὸ
γράμμα! (τῷ ἐγχειρίζει τὴν ἐπιστολὴν ἣν πρὸ μικροῦ
ἔγραφε). Ἄλλά... ἐκατάλαβες ἀφοῦ γυρίσῃς.

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐκατάλαβα, μὴ σὰς μέλλει. Τὴν αἰτία μόνο δὲν ξεύρω.

ΝΙΚΟΣ. Δὲν σ' ἐνδιαφέρει ἡ αἰτία. Τράβα τώρα. (φεύγει ὁ Κώστας μετὰ τῆς βαλίτσας).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΝΙΚΟΣ (μόνος). Αἶ, τὰ κατευόδωσα ὄλα! καλὴ διασκέδασι! Τώρα καὶ στὸ ἄλλο σπῆτι τὴν ἴδια μέθοδο ποῦ δὲν θὰ εὐρῆ τελειωμὸ κι' ὕστερα καμμιά μέρα ποῦ δὲ θ' ἄχω δουλειά, θὰ γράψω μία εἰδοποίησι πρὸς ἐφημερίδας. «Διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Λαχείου. Νίκος ἐφευρέτης ἰδιαιτέρας μεθόδου πρὸς ἀποφυγὴν πληρωμῆς ἐνοικίου». Χέ! χέ! Καὶ τώρα μένει τίποτε ἢ νὰ τὸ σᾶμε; (περιοδεύει τὸ δωμάτιον). Τὸ κρεββάτι τοῦ κὺρ-Γιάννη! (κύπτει κάτωθεν) τ' εἶναι ἐκεῖ ἀπὸ κάτω; Πφ! οὐροδοχεῖον! τὸ τραπέζι τοῦ κὺρ-Γιάννη, ὁ καναπές τοῦ κὺρ-Γιάννη, τὰ πάντα τοῦ κὺρ Γιάννη! Ἄ! νὰ ἔνα ζευγάρι παληοπάπουσα. Ἄς τ' ἀφήσουμε ἐδῶ νὰ τ' ἄχη γιὰ δῶρον! (τὰ τοποθετεῖ ὅπου πρὶν ἦτο ἡ ἐπιστολὴ, χαμαί, ὁμοῦ ἀμφοτέρω, καταφανῆ). Καὶ τώρα πλέον (χαιρετᾶ ἀποκαλυπτόμενος) ταπεινότητος! (ἐξαφανίζεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ (εἰσερχόμενος μετ' ὀλίγον). Ἄκόμα δὲν ἦλθε ὁ Νίκος! Μὰ! θὰ τοῦ τὰ ζητήσω τώρα! Μπα! ποῦναι τὰ πράγματά του! Μπαῶς κι' ἔφυγε; μήπως μ' ἐκορύδεψε; (παρατηρεῖ). Οὔτε ἡ βαλίτσα του, οὔτε τὰ βιβλία του! Μονάχα δύο παλιοπάπουσα γιὰ

πεσκέσι τ' ἄφηκε! Μὰ πῶς ἔφυγε; Καὶ τὸ γράμμα τοῦ λαχείου; Ἄχ! ἐξήντα φραγκάκια μου, Θεέ μου, θὰ τρελλαθῶ! (*Ἐμφανίζεται ὁ Κώστας εἰς τὴν θύραν*) Ἄ! νὰ! (*τρέχει πρὸς αὐτὸν*) βρὲ ποῦ εἶναι ὁ ἀφέντη σου;

ΚΩΣΤΑΣ. Ξεύρω γὼ;

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ. Ποῦντος βρέ;

ΚΩΣΤΑΣ. Αὐτὸ μοῦδωκε νὰ σοῦ δώσω!

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ (*λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν*). Τί εἶνε αὐτό;

ΚΩΣΤΑΣ. Γράμμα.

ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ (*ἀναγινώσκων*). «Κὺρ-Γιάννη μου. Καθὼς ἐπληροφορήτην ἀργότερα, εἶχε γίνει λάθος εἰς τὴν ἐκκύβευσιν τοῦ Λαχείου· ὁ κύριος ἔφορος μοὶ ἐξέφρασε τὰ συλλυπητήριά του διὰ τὴν ἀποτυχίαν μου. Ἀπέναντι τοιοῦτου γεγονότος, μὴ θέλων πλέον νὰ καταχρῶμαι τῆς γενναιοδωρίας σας ἀπεφάσισα νὰ μετακινήσω. Ὡς πρὸς τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα σὰς ἔμεινα νὰ σὰς χρεωστῶ ὑπάρχει μία μικρὰ διαφορά. Ὡς σὰς εἶνε βεβαίως γνωστὸν, σὰς ἐχρεώστουν ἐξήντα φράγκα ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχα μόνον τριαντοπέντε λεπτὰ δι' αὐτὸ..... (*Ὁ Κώστας ἐκρήγνυται εἰς γέλωτας, στρέφει ὁ κύρ-Γιάννης καὶ τὸν παρατηρεῖ ὀργίλως. Ἐκεῖνος δραπετεύει καὶ τρέχει ὀπισθὲν του ὁ κύρ-Γιάννης ἐνῶ πίπτει τὸ κατάβλημα.*)»

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠ. 50

